

[Pia Kjærsgaard]

Efter den tåbelige udlændingelov, der blev vedtaget i 1983, har fremskridtspartiet ikke været i tvivl om, at vi mener, at flygtninge-nævnets afgørelse er endelig, men venstre-fløjspartierne og de radikale har altså ønsket endnu en overbygning på loven.

Vi skriver i dag den 9. maj 1985. Førstebe-handlingen af disse lovforslag skete den 22. marts; der er altså gået 1½ måned med snak og diskussion frem og tilbage i retsudvalget for at finde ændringsforslag til denne helt forføjede lov. Ved førstebehandlingen udtalte justitsministeren, at han af hensyn til hurtig behandling af forslagene ville stå til rådighed for udvalget også i weekenden. Det er nu 7 weekender, der er røget på denne måde med at vente. Det er et ganske utroligt ressource-spild.

De to forslag, der nu foreligger, adskiller sig stort set ikke fra hinanden. Der er nogle personspørgsmål, som man ikke kan blive enige om, men ellers ser vi igen den enighed, der også herskede ved selve lovens vedtagelse. Det er derfor fuldstændig hyklerisk, hvis medlemmer af regeringspartierne én gang til fremsætter udtalelser om, at man ønsker flygtningeloven skærpet. Regeringen har et medansvar for denne tåbelige lov, som man ikke kan fråsigte sig.

Fremskridtspartiet har naturligvis læst de to forslag igennem, men finder ingen skær-pelser i loven, og vi vil derfor fastholde vores afvisning af begge forslag.

I de 1½ måned, der er gået, siden vi havde første behandling, har vi kunnet læse, hvordan der igen har været uro blandt flygtninge-ne i Blokhush, hvor man holder politiet godt beskæftiget. Vi har læst om iranere, der ikke nød vores gæstfrihed og nægtede at flytte ind i nogle lejligheder, der ikke var gjort stands-mæssigt i stand.

Vi har noteret os, at socialdemokratiet, der er medforslagsstiller til lovforslag nr. L 201, har en formand i indvandrerudvalget, der mener, at flygtninge eller indvandrere skal komme først i boligkøen. Det er sikkert en politik, der styrker socialdemokratiet over for arbejderbefolkningen, der selv søger efter boliger i den boligkø, der allerede er!

Vi skal ikke længere tilbage i tiden end til oktober-november 1984, hvor justitsministe-ren ansøgte om en tillægsbevilling på 230 mill. kr. på grund af den stigende flygtninge-strøm. Her, et halvt år efter, skal justitsmini-

steren bruge ca. 174 mill. kr. mere end antaget, fordi antallet af flygtninge sikkert bliver rekordstort.

Det er netop det, fremskridtspartiet har advaret og advaret imod. Det koster millioner og atter millioner at være asylly for befolkningen fra hele jordkloden. Samtidig skærer regeringen ned på f.eks. undervisningsministeriets budget med 415 mill. kr. for at få råd til bl.a. de bekvemmelighedsflygtninge, der søger op til Danmark, og det er undervisningsministeren selv, der har nævnt flygtninge som besparelsesgrund.

Man burde have tænkt mere over befolk-ningsflertallets tolerancetærskel i stedet for at lave Danmark om til et internationalt bi-standskontor. Vi har i forvejen alt for mange danske statsborgere, som må gå på bistandskontor, og med risiko for at blive kaldt de mest afskyelige ting mener jeg fort-sat, vi bør sørge først for danske statsborge-re.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det ville vel være lidt forkert at betegne den debat, der har fundet sted her i dag, som udpræget harmonisk, selv om man måske kunne have forventet det, når det er en sag, der drejer sig om at være human over for medmennesker. Der er også fremsat nogle bemærkninger, som jeg ikke synes helt om. Jeg skal kun hæfte mig ved en enkelt ting: jeg tror ikke, det er rigtigt at foretage en op-delning af flygtninge-nævnets medlemmer med hensyn til, hvem der har særlige muligheder for at optræde godt og rigtigt og retfærdigt, og hvem der ikke har det. Jeg vil gerne se flygtninge-nævnet som en helhed og for mit vedkommende sige, at jeg har tillid til, at alle syv, der sidder i flygtninge-nævnet, optræder på en sådan måde, at de søger at fremme de mest retfærdige og medmenneskelige afgørel-ser.

Den debat, der har været, har vel for en stor del drejet sig om, at nogle skulle have vetoret og derved få en større vægt end andre ved afgørelserne. Dertil vil jeg sige, at jeg i almindelighed ikke tror, man skal tilstræbe en vetoret.

Jeg er måske også lidt forundret over, at spørgsmålet om skriftlighed kan give sig ud-slag i så mange principielle drøftelser. Vi har dog skriftlighed inden for vort almindelige